

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

ADMINISTRACIÓ
 Y
 REDACCIÓ
 CARRÉ NOU DE S. FRANCESC
 núm. 27, pis 2.^{on}
 BARCELONA.

PERIÒDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LLITERARI.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA
 cada trimestre
 ESPANYA, 8 rals.

CUBA Y PUERTORICO, 16.
 ESTRANGER, 18.

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.

AL BALL DE MÀSCARAS.

APUNTES DEL NATURAL.

Se diu Joanet, té 16 anys, fuma puro y es de la primera volada.

Naturalment, los primers diners que ha pogut arrebregar l' hi han servit per ferse rissar, per comprar als revenedors una entrada al ball del Liceo, y per anar-senhi ab lo cor plé d' esperansas.

Cargolantse més que ab las yemas dels dits ab las unglas lo rudimentari bigotí de pèl muxi, y ab lo sobre-todo penjat al brás, entra al vestibul.

Un noy jove com ell ¡que 'n farà de desgracias!... Dona tres ó quatre toms, busca caras bonicas y las troba tapadas: y no consolantse de veure ulls enfonsats darrera de las caretas, se deleyta de un' altra manera.

De la cara als péus no hi ha més distancia que la de una persona, y 'ls péus de una dona, sobre tot si van ben calats tenen també la seva eloqüencia...

Y en Joanet no fá més que baixar 'ls ulls é inclina 'l cap, fins que una màscara l' emprén y l' hi diu:

—¿Me vols creure ressalero?... En Joanet tornantse roig com una grana, l' hi respon tartamudejant.

—¿Que se l' hi ofereix?... —Veste'n al lit, y posa't uns draps perfumats de flor de sauch al coll.... Mira que 'l tens molt tort.

Aquesta y un' altra aventura, van ser totas las impresions de la nit.

L' altra aventura vá proporcionarli una màscara, que agafantseli al brás, després de produhirli una conmoció eléctrica, vá dirli:

—M' agradas perque vás ben disfressat.
 —¿Jo?
 —Sí, tú.
 —¿Y de qué?
 —¿De qué?... ¡De mosquit!...

Quan á las quatre de la matinada sortia del ball ab lo cap plé de mareig y las camas cruixidas, deya:

—¿Com hi ha mon m' hi divertit!

Entre dos companys.
 —Tú, mira aquesta màscara ¿qué vá que no sabs qui es?

—Es difícil conéixela.
 —Mírala bé.... ¡Ningú ho diria!... Es l' esposa de 'n Magi.

—La Elisa.
 —Just.
 —¿Y quin dimontri de traje es aquest que porta?

—¡Ay, ay!... ¿qué no 'u coneixes? Vá de cuerno de abundancia!
 —¡Aquesta si qu' es bona!... Ella de cuerno de l' abundancia.... Y 'l seu marit....

—¿Lo seu marit de abundancia de cuernos!...
 —¡Ja... ja... ja!..

Sorpresas al restaurant, sol havernhi moltas. Una

cara tapada desperta grans ilusions, infinitas esperansas.

¡Quants al arribar á la taula, després de haver pagat un gran dinar, á una que 's creyan que seria un angel, se troban ab un esparpento, que 's dona una mala digestió!....

Aquests xascos son la salsa dels balls de màscaras. L' Arturo era un jove corrido: vá veure'n una, ben plantada, ben cenyida, admirablement disfressada de *Adriana Angot*. Va tirarli picas y las prenia bé: vá oferirli 'l bras y vá acceptarlo; vá ballarhi un vals y may deya prou; per fi ilusionat com tots los homes en un cas semblant, vá convidarla á sopar y no vá dir que no.

Ja eran á la taula y porfiava l' Arturo perque 's traqués la careta.

—No encare, vá respondre la màscara.
 —¿Quan?
 —Havent sopat.
 —¡Mossol.... cridá ab impaciencia 'l jove corrido.

Portam un biftech... Y tú, ¿qué vols pendre màscara?.. Demana lo que t' agradi més.

La màscara ab la major naturalitat:
 —A mi, 'm portará una racció de carn d' olla.
 ¡Horror!... L' Arturo vá alsarse, vá baixar l' escala, vá pendre el sobre-todo, y vá sortir del Liceo com si l' hi haguessin tirat á sobre una galleda d' aygua bu-l lenta.

Y vá la final.
 L' Emilia havia tingut noticia de que 'l seu marit havia de trobarse al Liceo ab una bolera, que havia de dur dominó blau, ab llassos de color de rosa, y un llás blanc á la màniga.

Moguda pèls celos, vá posarse 'l dominó convingut ab l' altra, vá presentarse al ball, vá buscar al seu marit, vá deixarse portar al salonet del palco de tercer pis, vá admetre 'l regalo de un medallon, y quan en Gustavo vá dirli:

—Pero ¿qué fás? Trénte la careta.
 Ella se la vá treure.... y *tableau*.

—¡Infame! vá dirli: ¿qui es aquesta Flora?..
 —Perdóna'm, va dir en Gustavo, cayent als seus péus.

L' humillació era massa gran, y l' Emilia l' estimava massa perque no 's dongues per satisfeta.

—Pero, anyadi.... aquest medalló 'm crema las mans. ¿Qué 'n farem de aquesta joia, que no ha sigut comprada per mí, y qu' estava destinada á ser la mé-va desgracia?..

—Mira, Emilia, si 't sembla bé demá 'l vendré, y destinarém lo producte á aliviar la sort del obrers sense feyna.

—¡Magnífich!
 Y donatli 'l brás, de boca endintre, deya en Gustavo.

—¡Pobre Flora! Ahir vá quebrar l' empresa, y ben mirat ella també es una obrera sense feyna.

P. DEL O.

L' EXPOSICIÓ HUMORÍSTICA.

Lo Niu Guerrer, aquella colla de gats dels frares, lo

Concell dels quaranta, que com dihuen ells mateixos, no han volgut may que fos de Cent ab l' objecte d' evitar que prenguessin per altre á cap dels seus individus al passar per las inmediacions del Pastim, ha tornat de nou á prosseguir la seva interrompuda tasca.

Que 'l seu estreno ha tingut éxit, no cal duptarho y prou qu' ho diu lo públich que cada nit que se l' hi obran las portas omplena las salas, salons, quartos y arcobas ahont está acullida la niuhada y tant s' hi entusiasma que si no crida ¡l' autor, l' autor! es perque n' haurian desortir quaranta á donar las gracias y allo semblaria una companyia.

Fins aquí no hem dit encare ab que s' han estrenat Donchs sapigantho de una vegada. S' han estrenat a una Exposició.

Dirán qu' es atrevit lo projecte, que Madrid l' un any darrera del altre sempre vol obrirne una y may l' obrir donchs lo Niu sense subvenció de ningú, sense fer b-lados l' ha oberta y se n' ha sapigut sortir y per lo qu' á corra cuita los dirém, que conté, podrán ferse cárrech de si val la pena ó no.

Té un gran saló de pinturas notables totas en lo seu género. Cuadros de historia y de novela; bodegons y t-bernas, marinos y riberas, taulas y retaulas, costum-vicis, passions, tot hi es.

La secció de esculturas al igual que la de grabats formen bona parella y no hi ha poch que estudiar puig á més de las escolas conegudas, se mostra palpablement la existencia d' altres que ignoravan per complert los inteligents.

La sala de Cap y potas y la del Vestuari es la historia exacte y cabal dels capritxos de la moda desde que 'l mon es mon, y perque res s' hi trobi á faltar, fins hi ha la primitiva fulla, minima expressió á que 's reduhia lo vestit al Paradis.

La colecció de bestias fieras competeix ab la de mussiu Bidel, d' aucells n' hi ha més que 'l diumenje á la Rambla dels Estudis. L' Aquarium es millor que que ara dos anys vá fer l' Ajuntament, ja que s' hi presentan tiburons, grans brancadas de coral y fins Nep-tuno distrahentse 'l mal humor. L' invernacle té res-guardadas del fret que á dintre hi ha preciosas y raras flors y verinosos reptils prenen la fresca en la rampa que conduheix á un castell feudal del Polo-Nort.

En lo departament de Agricultura, hi balla l' ou en doble y al extrém hi ha un pessebre arreglat ab brillant perspectiva y un punt de vista que no 's veu l' acabament. Allí hi figura 'l naixement, los tres reys que son reys demócratas perque viatjan á peu y que colocats en últim terme se distingeixen perfectament bé, donant á entendre que la seva alsada era la de gegant de casa la Ciutat.

Apropósit nos hem deixat per l' últim l' ocuparnos de las dos salas de inventiva ó de pesquis segons los rétols. En ellas perfectament colocats y ab bon gust hi han exposats més de sis cents objectes. No poch de valor intrinsech, molts que lluhirían en exposicions serias y formals per lo seu mérit, rarsa ó antigüetat y altres que si bé frivols en apariència son estimables

per la intenció que enclouen. Retratos de homes célebres, vistas, monuments, recorts, armes, miracles populars, tipus coneguts, modismes en acció, llibres i autògrafs antiquíssims, joyas artísticas, y mil y mil cosas difícils d' enumerar totes en confusió ordenada y presentant un admirable cop de vista.

No podem resistir al desitx de donar á coneixer alguns dels objectes esposats; son presos al atzar, ja bastaran perque se 'n formi concepte 'ls nostres lectors.

«Un parell de municipals que corran detrás de dos lladres y may los poden aconseguir. D' aquí ve alló de «los ladrones no pudieron ser habidos.»

«La bossa de Judas, es autèntica y s' assegura que l' han feta servir molt per Madrid.»

«Un cranch sense potas. Se ignora de quin partit es; carli no pot serho ja qu' está impossibilitat d' anar endarrera.»

«Un pollo sortit d' un galliner de Antequera; se la nina y té admiradors. Sap ferho tot y fins ha begut ab porró y s' ha tacat la camisa.»

«Un libre manuscrit comensat en 1682. Hi han apuntadas totes las deixas fetas á la comunitat de Sant Pere de las Paellas. No hi queda gens de paper en blanch.»

«L' os bertran»

«Diari curiós históric erudit y partidari de la veritat. Advertència innecessaria: no es la Gaceta de Madrid.»

«Gargots que se enviavan pera insertarse en la colecció que se 'n ha publicat en lo Paris-Múrcia; se van perdre pel camí. Es un autògrafo de 'n Frascuelo y vá dir provanho que 'ls toreros y la aristocracia se tractan de igual á igual y tots son uns.»

«Una estalviadora que s' gasta.»

Y prou perque may acabariam.

Tots los objectes están classificats per l' istil y l' públich, celebrant la bona sombra, hi riu de gust y fins á reventar.

No podia venir més oportunament la idea del *Niu guerrer* avuy que tot se conjura per posarnos de mal humor, fentnos olvidar los ratos pessims que contra la nostra voluntat, tenim de passar, nos proporciona la ocasió de que 'n passém un de agradable y divertit. Vagin á veure la Exposició y no s' en penedirán; qui 's dona un rato bó, no 'ls te tots dolents.

Está visible los dilluns, dimecres y dissabtes, los socios facilitan gratis las targetas á tothom que n' demani. Lo *Niu guerrer* está instalat en lo carrer de las Arenas de Escudillers davant del fanal.

Los dijous, se destinan á favor dels individuos de la classe obrera; en semblants dias, nomenats de moda, s' hi entra per invitació especial y en la porta hi ha sàtira presidida per una comissió de obrers. Aixó demostra los bons sentiments dels socios del *Niu guerrer* que tant bé saben agermanar la caritat ab la diversió.

NYAPS.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Continuan al Liceo fent la competència al Tio Nelo.

Com á novedat ván presentarnos la senmana passada una de las obras més vulgars del Mestre Verdi *l lombardi*, la quarta que va escriure l' autor de *Lida*, quan era jove y no 'n sabia tant com ara. La Fossa, la Maca-ferri, en Sani y en Passetti ván defensarse: 'l baix Sr. Antonucci fent lo paper de *Pagano*, vá pagar la festa; y á la tercera representació y aixó qu' era diumenje, hi havia al teatro molt arrós; pero cap tall.

Se conta un rasgo que pinta 'l cuidado de alguns artistas en vestir las obras que 's posan en nostra primera escena. La sastreria havia proporcionat per l' ópera *l lombardi* 'ls mateixos trajes que servian anys endarrera, quan aquesta obra era de repertori.

Algún artista vá tornar lo traje dihent que no era aquell lo que l' hi corresponia; y que tant era aixís qu' ell ho havia llegit en las *Mil y una noches*.

Aixó 'm recorda 'l ditxo d' aquell, que volia correjir á un altre y deya:

«Vaja es un burró: si fá una carta la deixa tota plena de faltas de *ifotografia*!»

Al Principal mentres s' está preparant la representació de *Los hijos del capitán Grant* s' ha posat *El Cuento de Hadas* bastant ben presentat; pero que no ha sigut massa ben rebut del públich.

Pero com que la companyia té elements de sobras per fer passar lo rato, y com que 'l ditxo diu *entre col y col teohuga*, entre dos espectacles ha posat algunas pessas entre las quals s' hi conta *la Favorita*, que ha donat ocasió al Sr. Ruiz de dir un monòlech y fer esqueixar de riure al públich.

A Romea s' ha estrenat una pessa castellana *Está-*

magos vacios, escrita sense pretensions, que vá lo-grar entretenir al públich; y al Espanyol s' estrenará diumenje un drama *El registro de la policia* plé d' interès y presentat ab aparato.

Los balls de máscaras de Romea y Latorre competint dignament y 'ls del Liceo menos animats que 'ls altres anys; pero més brillants.

N. N. N.

LA FONT SANTA.

(PERA L' ALBUM DE LA SRA. D.ª CONCEPCIÓ A. DE ABRIL.)

«No sabeu la antiga historia

de la font de la montanya?

«La sè tota de memoria

«V es bonica?—Y molt estranya.

Sé perque té fama tanta

y 's diu santa á aquella font.

«Santa?—Santa,

com hi ha mon!

«Lo perque encara ignoréu?

Escolteu

ab quietut una estoneta

y la historia aviat sabréu.

Diu que fa molts anys hi havia

prop del riu una caseta,

hont en dolsa pau vivia

una viuda ab sa filleta.

«Quina noya! Era una estrella,

la més bella d' aquest vol

«Bella?—Bella,

com un sol:

pareixia un pom de flors

tant hermós,

tan gentil, que quan passava

l' hi sobraven miradors.

Ay! Un dia la nineta

tot d' un cop vá enmalaltirse;

poch á poch torná 's grogueta,

y sas gaitas van marcirse.

Tot lo poble que aixó veyá,

feya prechs per sa salut.

«Feya?—Feya:

sa virtut

s' estimava en punt tant alt,

que son mal

á tot 'hom s' encomanava,

tot 'hom creu á estar malalt.

Mes un jorn de la montanya

la nineta retornava;

plena de alegría estranya

caminant baixet cantava:

Son semblant, que ans trist se veyá,

tot ell reya dolsament

«Reya?—Reya,

de content.

En sas gaitas la rojor

y frescor

se veje que rebrotavan,

y en sos ulls l' antich fulgor.

Ab amer la pobra mare

entre 'ls brassos la estrenyía:

«Oh! 'd' hont vens que ja en ta cara

torna á naixer la alegría?

«De la font de la montanya,

ella ab manya respongué.

«Manyá?—Manyá;

tal va sé.

Y contá senzillament

á la gent

que d' aquella font lo liquit

la calmava dolsament.

«Oh font santa, tot 'hom deya,

que te gracia y virtut tanta!

La nineta ¡com sonreya

tot parlant de la font santa!

Mes fresqueta que una viola

sola anava vers lo mont.

«Sola?—Sola;

y á la font

arribava molt dejorn,

cada jorn,

quan encara ningú 's veyá

per los boscos del entorn.

De la font lo nom creixia

y tots santa la nombravan,

quan un vell que prop vivia

los digué que s' enganyavan.

No n' havia la xicota

ni una gota may begut.

«Gota?—Gota;

y sabut

tot aixó, volgué 'l veynat,

admirat,

sapiguer com donchs la noya

tant s' havia millorat.

Uns pastors sos lleugers passos

l' hi pogueren seguir un dia;

cullint flors y nuant llassos

ella anava fent sa via.

Al ser dalt sobre la molsa,

tota dolsa 's deixá anar.

«Dolsa?—Dolsa!

¡pues y es clar!

Com que feya temps que allí

de matí

l' hi tornava la alegría

de la font lo doll diví.

Los moments en tant passavan,

la nineta no bevia;

los pastors, quiets, la guaytavan,

ab afany y gelosia;

quan de sopte, ¡vaya uns cassos!

pausats passos van sentí.

«Passos?—Passos;

y á la ll

varen veure un jove aïrós,

molt xamós,

que besava á la nineta,

abrazantla tremolós.

Ja era vista la tramoya:

los pastors feren sa via;

més tardet torná la noya,

tot cantant com cada dia.

Esperantla la gent reya,

pues ja veyá sa ficció.

«Veya?—Veya,

¡bah! com no?

Y ella llavors digué al mon,

alt lo front,

que l' amor curat l' havia,

y no l' aygua de la font.

Veus' aquí la antiga historia

de la font de la montanya;

retinguéla en la memoria

per bonica y per estranya.

Quants y quants pel poble encara

diuhen ara *santa font*!

«Ara?—Ara,

com hi ha mon;

y per més que sa virtut

es sabut

que no es tal, molts encar creuhen

que la font dona salut

C. GUMÀ.

ESQUELLOTS.

¡Y dali contra la prempsa!

Lo Sr. Fontrodona no pot veurela, no pot pahirla, y 's compren mol bé.

Es tant voluminós lo Sr. Fontrodona, que per mica que la prempsa aprehi, ja se 'n ressent.

L' escena passa á la plassa de la Boqueria.

Se presenta una minyona á una carnicera, y l' hi diu:—Faria 'l favor de guardarme aquest cabasset que passaré á recullirlo desseguida?

La carnicera respon que no hi té cap inconvenient: lo cabasset molt ben tapat queda dessobre de la taula, la minyona se 'n vá, y al poch rato de dintre del cabasset se sent lo plor de una criatura.

Era una criatura, morintse de fret y de fam lo que l' hi havian deixat á l' assombrada carnicera.

Pochs dias avants, davant del carrer de las Cabras, en la del Hospital, una dona malvada matava una criatura rebotentla per terra y seyentse á sobre.

L' indignació del públich vá desbordarse y unicament los agents de l' autoritat ván poder salvar á la criminal, del furor popular.

Aquestas escenas son horribles, y ja no sabem si s' han de evitar per medi de castichs molt severs, ó constituhint una societat de verdadera protecció á la infancia.

D' en tant en tant surt un' ordre de l' Administració económica dihent que perderán l' empleo, 'ls estanquers que fassin tria dels cigarros y 'ls vengan á major préu.

Y la circular vá sortint y la tria vá fentse. Medi d' evitarho: que no hi haja més que cigarros bons: que 'ls dolents sigan retxassats; y que aquesta tria la fassa 'l mateix govern avants de posarlos á la venta.

Noticia fresca:

Dilluns vá pujar lo pá de un quarto més per cada tres lliuras.

Una nova gota d' aygua dintre del mar de la miseria.

En cambi diumenje una professó de congregants recorria 'l carrer de Fernando: s' han vist alguns freres pèls nostres carrers més céntrichs; al Ensanxe ván á ferhi un gran convent de jesuitas; y per tot arreu s' observa que l' any 33 vá olvidantse.

Y mentres lo pá puja, aixó baixal

Ja han comensat al Ateneo barcelonés las conferencias dominicals dedicadas als obrers.

Vá inaugurarlas molt brillantment diumenje passat lo Sr. Góngora, que parlá de l' habitació del obrer ab

gran noblesa de miras y profundo coneixement del assumpto.

Lo diumenje que vè, l' hi toca 'l torn á D. Joseph Zulueta que desarròllará l' important tema «Utopias socials.»

L' entrada es completament pública y la conferencia comensá á dos quarts de onze del demati.

Dijous vá morir la duenya de un important establiment de comers il·licit plantejat en lo carrer del Alba.

Molts centenars de personas presenciaren l' enterro del cos que anava ficat dintre de un suntuós ataüt, seguit de alguns cotxes ab las cortinetas tiradas.

La difunta vá morir en lo seno de la religió catòlica, donantse li terra sagrada en un suntuós panteon colocal entre mitj dels que l' aristocracia dels diners y de la sanch tè establerts en lo cementiri de Barcelona.

Ja s' ha obert novament lo Skating-Ring Bassols, Avinyó 23.

Avis al Sr. Fontrodona.

Es; un exercici molt higiènic y que fá baixar la tripa.

Lo Paris-Múrcia ha inspirat al nostre estimat company de premsa La Campana de Gracia un número extraordinari.

Vuit grans planas plenas de xispejants caricaturas y de apropiats escrits: firmas d' homes celebres com en Corrons y l' Feo Malaguenyo, impressió esmerada, gracia per tots cantons, y no val més que quatre quarts l' edició económica y un ral la de luxo.

Si desitjan passar un bon rato, no s' adormin: mirin que 'l número val la pena.

En un poble de la provincia de Valladolid, los lladres se 'n ván endur un Sant Antoni.

Devian ferho perque 'ls guardès de pendre mal y de caure en poder de la justicia.

Nota: 'l Sant Antoni del poble de la provincia de Valladolid era de plata.

A Lourdes, una dona tractava de robar la corona de la Verge, qu' era d' or.

La policia vá sorprendrela; y 's diu que la dona deya: —No es veritat que la verge fassa miracles: lo miracle hauria sigut que jo me 'n hagués pogut portar la corona.

En Tony Grice s' ha casat á Lisboa.

Y aquí 'l tenen fent la competencia á l' Antonet.

¿Deyan que no servia per fer salts mortals?

Donchs ja l' ha fet.

Dos rasgos cullits al vol:

—Tú Gori, ¿quan te costa aquest rellotje?

—No 'u sè pás: no vaig poder demanar lo preu, perque á la botiga no hi havia ningú.

—¿Y alló del desafio entre en Tomás y 'l Mariano?

—No ha sigut res: ja eran al camp: ja tenian cada hú la pistola a punt, quan tot de un plegat á n' en Mariano vá comensá á sortirli sanch del nas.

—¿Y qué?...

—Com que 'l desafio era á primera sanch, los padrins ván donar l' honor per satisfet.

EPÍGRAMAS.

—Noy lo marit de la Gracia s' está atipant de patí.
—Avants que una Gracia així val més tení una desgracia.

R. ARUS

Un que volia sabè lo nom de una planxada, vá dir: Vol dirme senyora la gracia que tè vostel!
Y ella sens titubear l' hi diguè:—Fássia 'l que fasia, senyor meu, la mèva gracia consisteix en lo planxar.

C. F. G.

—Y que n'ets de ruch Bernat!
—Que soch ruch negr no puch; mes Pepa, si no fos ruch, ab tú no fora casat.

F. LL.

QUENTOS.

Parlavan de un teatro que sempre tenia plé.
—Y no obstant, observaba un concurrent: tanta gent que hi vá are, y acabaràn per no tenirhi á ningú.

—No sè perqué: l' hi responia un amich.
—Home perque es un fástich: hi vás y no trobas may puestó: vet aquí que 'l públich vè que s' escama.

A l' exposició de Filadelfia vá cridar molt l' atenció en un departament de productos catalans un gran lletrero que hi havia damunt de una taula plena de bustos de barro de varios personatjes celebres.

Lo lletrero deya aixis: «Esta partida de bustos ya son BANDIDOS.»
Un senyor curiós demanava qui era 'l capitá d' aquella partida.

Es costum de las Academias, quan hi entra un sabi á ocupar un puesto vacant, que fassa l' elogi del difunt.
Un dia un acadèmich vá estar tant horrible ab lo seu predecessor, que un literato deya:
—Sentiria ser acadèmich, y que 'm fessin l' elogi, no sent jo allá per defensarme!

A un senyor vell, de patillas blancas, se l' hi havia mort la dona.

Pochs dias després, anava per la Rambla fent lo Tenorio, ab lo cabell y las patillas tenyidas, per veure si lograva enamorarne alguna.

—¿Y donchs? vá preguntarli un conegut ¿qu' hém fet obras D. Arcis?

—No, cá, vá respondre 'l viudo vert: es que ab la mort de la dona hi tingut un sentiment tan gran, que fins m' hi posat dol al pé.

Un capellá tractava d' ensenyar la doctrina á uns quans xavals; y á un d' ells, que estava distret, mentres los hi explicava que després de menjar s' havian de dar las gracias, vá preguntarli:

—A veure Pepet, bon minyo: á veure si sabrás dir-me lo que 's fá en havent dinat.

Y en Pepet responguè:
—Oh 'ls altres no sè que fán: á casa en havent dinat prenèm café.

En epoca d' eleccions: un candidat á un elector influent.

—¿Vol un cigarro, Pere?

Resposta del e'ec or:

—No senyor: lo que voldria es un estanch,

Un d' aquells que 's dedican á desembrassar pisos s' adona de que á una porteria de una casa del Ensanxe no hi havia ningú, y en un moment agafa 'l matalás, la flassada y un llenzol, ne fá un farsell, se 'l carrega á la espalla, y al acte de sortir se topa ab lo porter.

—¿Ahont aneu? l' hi pregunta.
—Dispensi, diu lo lladre sense desconcertarse: 'm creya que aquí hi havia una caixa de préstams. Tinch á la mare y á la dona malaltas; soch pare de tres familias menudas, no trobo feyna, y m' anava á empenyar lo llit per poderlos portar alguna cosa.....

Lo porter compadescut y ficantse la mà á la butxaca:—Teniu, l' hi diguè deixantli una pesseta á la mà... La caixa de préstams la trobaréu aquí al tombant, á la tercera cantonada.

Y 'l lladre se l' hi endugué 'l matalás y la pesseta, donatli las més expressivas gracias.

Un cotxero dels morts arriba á una casa ahont hi ha un difunt.

—¿Sabria dirme qui es la morta? pregunta á un senyor, que véu per allí, posantse uns guants negres.

—Es la mèva sogra.

—¡Bravo! exclama 'l cotxero.

—¿Com s' enten, bravo?

—Si senyor, perque sempre qu' enterrém á una sogra, sol haverhi més propina.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Mon primer en la montanya trobarás més que en lo pla; prima y tersa ab molta manya teixeix l' home industrial: dos y tersa ja dels arbres de teuladas ó canals solen caure ab gran freqüencia, sens estrépit, sens fer mal. Mon tot, lector si 'u reparas trobarás al teu davant.

PIGOTA.

II.

—«Tant de patir m' ha d' abatre hu pot curar lo mèu mal.»
deya la viuda Canal;
y ja dos-dos-terça-quatre l' ha curada la total.

PAU SALA.

ENDEVINALLA.

Tinch fusta sens ser fuster, tinch véus y no só persona, tinch cordas sens ser corder tinch tres sílabas ¿no 's dona?

GIRA MISSALS.

TRENCA-CLOSCAS.

Petra—Delmira—Ramona—Consuelo—Elwira—Isabel —Amparo—Gregoria—Ursula.

Formar ab la primera lletra d' aquests noms, lo de una vila catalana molt simpática.

GARRELL Y GARROFA.

DES-SILABOS.

Enflaquit com una canya y á dintre una sis s' hi véu á un pobre mestre d' estudi que temps há que no cinch res, y ab la quatre sempre oberta badalla á més no poder, donant solzament indicis de que consumit tè 'l tres. ¡L' infelís com s' ha de veure ab tant dos guanyat com tè!

A. T. F.

CONVERSA.

—¿Que no 'u sabs?
—No.
—En Gaspar s' ha mort.
—A fé no m' ho pensaba.
—Té, pobre xicot: are que s' anava á establir.
—¿De quin ofici?
—Tú y jo ho havém dit.

PERE VENTURA J.

QUADRAT NUMERICH.

Omplir aquests pichs ab números que sumats vertical y diagonalment aixís com horizontalment de esquerra á dreta y de dalt á baix donguia una suma de 15.

NINCH NANCH.

GEROGLIFICH.

S $\frac{5}{cartas}$ S + $\frac{copa}{2}$ S = 7 pa
Kilos inútils

MOROLOBOCONGOV.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Apellido.
2. IDEM 2.ª—Viram.
3. ANÁGRAMA.—Palco, copla, polca, copal.
4. SINONIMIA.—Pinta.
5. QUADRAT DE PARAULAS.—Casa Anas Salt Asia
6. TRENCA-CLOSCAS.—Castelló de Ampurias.
7. CONVERSA.—Carolina.
8. GEROGLIFICH.—Lo dia tè vint y quatre horas.

ANUNCIS.

PARIS-MURCIA.—Edició francesa publicada a favor dels inundats de Espanya. Preu 5 rals la edició económica y 14 rals la de luxo.

PARIS-MURCIA.—Edicion en español; dibujos, texto, autógrafos, iguales a la edicion francesa.—Precio 8 rs. el ejemplar.

MURCIA-PARIS.—Número escrito por literatos españoles en muestra de agradecimiento a la caritativa Francia.—Precio 2 rs. Tot se ven en la libreria de Lopez, Rambla del Mitj, 20.

GRANIZADA.

ALBUM PER APELES MESTRES.

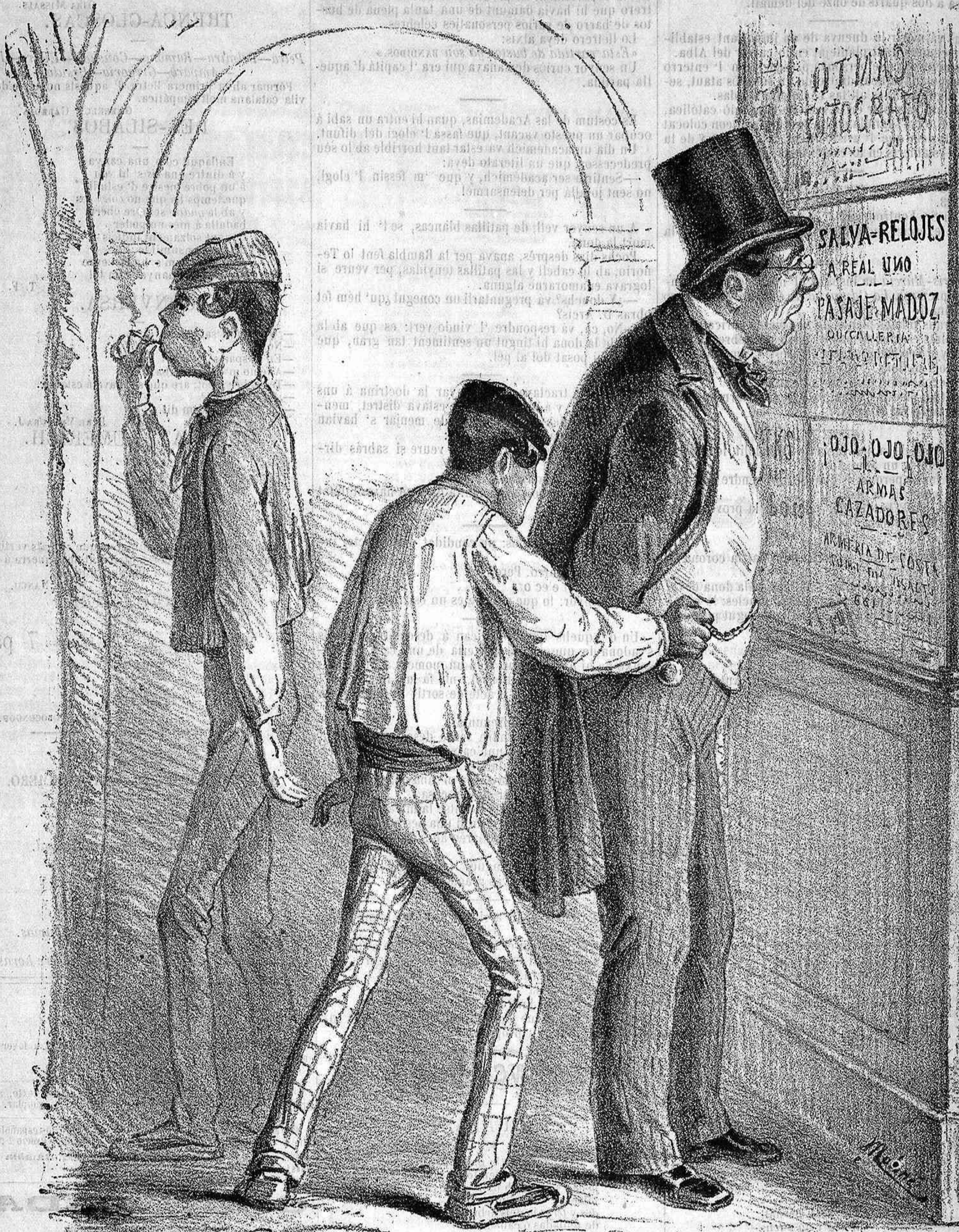
Un d' aquests dias se posará á la venda aquest album d' artista que ja cal que corrin a comprarlo aixis que surti. La Granizada 's publicará en 12 cuaderns, un cada mes, a ralet cada un. L' Album complet contindrà més de 500 dibuixos y costará, naturalment, 12 rals.

Acabada la publicació s' encuadernarán los exemplars que quedin ab una bonica cuberta al cromo feta espessa per l' Album y que 's vendra separadament.

Punts de venda: en la Administració, Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, y en las principals librerias d' Espanya.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 23.

COSAS DEL DIA.

ARITMÉTICA DEMOSTRATIVA.

En peso cinq... y en guardo un.